

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 11. svibnja 2016. [\[Multimedia\]](#)

Milosrdni Otac

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas se ova audijencija održava na dva mjesta: kako je prijetilo da će padati, bolesnike se smjestilo u dvoranu Pavla VI. i povezani su s nama velikim video zaslonima; dva mjesta ali samo jedna audijencija. Pozdravimo bolesnike koji su u dvorani Pavla VI.

Danas ćemo razmišljati o prispodobi o milosrdnom Ocu. Ona govori o ocu i dvojici sinova, i daje nam upoznati Božje beskrajno milosrđe.

Krenimo od kraja, to jest od radosti Očeva srca, koji kaže: "proveselimo [se] jer sin mi ovaj bijaše mrtav i oživje, izgubljen bijaše i nađe se!" (rr. 23-24). Tim je riječima otac prekinuo mlađeg sina u priznavanju svoje krivice: "Nisam više dostojan zvati se sinom tvojim" (r. 19). No, taj izraz je nepodnošljiv za srce oca, koji naprotiv brže-bolje vraća sinu znakove njegova dostojanstva: najljepšu haljinu, prsten i obuću. Isus ne opisuje uvrijeđena i ogorčena oca, koji, na primjer, kaže sinu: "Platit ćeš za ovo": ne, otac ga grli, čeka ga s ljubavlju. Naprotiv, ocu je jedino važno da je taj sin zdrav i na sigurnom i to ga čini sretnim te priređuje slavlje. Doček sina koji se vraća opisan je na dirljiv način: "Dok je još bio daleko, njegov ga otac ugleda, ganu se, potrča, pade mu oko vrata i izljubi ga" (r. 20). Kolike li nježnosti! Vidio ga je iz daleka: što to znači? To znači da je otac išao stalno pogledavati na terasu ne bi li ugledao na putu sina koji se vraća; sina koji je učinio to što je učinio, ali otac ga je čekao. Kako je samo lijepa ta očeva nježnost! Očevo milosrđe je preobilno, bezuvjetno, i očituje se se i prije no što sin progovori. Naravno, sin zna da je pogriješio i to priznaje: "sagriješih... Primi me kao jednog od svojih najamnika" (r. 19). No, te riječi se raspršuju pred očevim oprostjenjem. Zagrljaj i poljubac njegova oca daju mu do znanja da je uvijek smatran sinom, unatoč svemu. Važno je ovo Isusovo učenje: naše stanje djece Božje je plod ljubavi Očeva srca; ne ovisi o našim zaslugama ili našim djelima, te stoga nam ga nitko ne može oduzeti, pa ni đavao! Nitko nam ne može oduzeti to dostojanstvo.

Ova Isusova riječ potiče nas da nikad ne klonemo duhom. Mislim na majke i očeve obuzete tjeskobom kad vide da se djeca udaljavaju i kreću opasnim putem. Mislim na župnike i vjeroučitelje koji se katkad pitaju je li njihov rad bio uzaludan. Ali mislim i na one koji su u zatvoru i čini im se da je s njihovim životom gotovo; na one koji su donijeli pogrešne odluke i ne uspijevaju gledati prema budućnosti; na sve one koji žedaju za milošću i oprostjenjem a misle da ga ne zaslužuju... U svakoj situaciji u životu, ne smije se zaboraviti da nikada neću prestati biti dijete Božje, dijete jednoga Oca koji me ljubi i čeka moj povratak. I u najgorim životnim situacijama, Bog me čeka, Bog me želi zagrliti, Bog me očekuje.

U prispodobi se spominje i drugi sin, stariji; on također ima potrebu otkriti očevu milosrđe. On je uvijek ostao u kući, ali je tako različit od oca! U njegovim riječima nema nježnosti: "Evo, toliko ti godina služim i nikada ne prestupih tvoju zapovijed... A kada dođe ovaj sin tvoj..." (rr. 29-30). Vidimo prezir: nijednom ne kaže "otac", nijednom ne kaže "brat", misli samo na sebe, hvali se da je uvijek ostao s ocem i da mu je služio; ali nikada tu bliskost nije doživljavao s radošću. I sad optužuje oca da mu nikad nije dao ni jareta da se proveseli. Jadni otac! Jedan sin je otišao, a drugi mu nikad nije bio stvarno blizu! Očeva patnja je kao patnja Boga, patnja Isusa kad se udaljimo od njega bilo zato što smo otišli daleko od njega bilo zato što smo blizu a zapravo nismo blizu.

Starijem sinu je također potrebno milosrđe. Pravedni, oni koji misle da su pravedni, oni također imaju potrebu za milosrđem. Taj sin predstavlja nas kad se pitamo je li vrijedno truda toliki trud ulagati ako ne dobivamo ništa zauzvat. Isus nas podsjeća da se u kući Očevoj ne ostaje zato da se ima neku nagradu, već zato jer se ima dostojanstvo suodgovorne djece. To nije "robna razmjena" s Bogom, već nasljedovanje Isusa koji je sebe sama predao na križu bez mjere.

"Sinko, ti si uvijek sa mnom i sve moje – tvoje je. No trebalo se veseliti i radovati" (r. 31). Tako dakle Otac zbori starijem sinu. Njegova logika je logika milosrđa! Mlađi sin je mislio da zaslužuje kaznu zbog svojih grijeha, stariji sin je očekivao nagradu za svoje služenje. Dva brata ne razgovaraju jedan s drugim, žive različitim životom, ali obojica razmišljaju prema logici koja je nepoznata Isusu: ako činiš dobro dobit ćeš nagradu, ako li pak zlo bit ćeš kažnjen; a to nipošto nije Isusova logika! Tu logiku izokreću očeve riječi: "trebalo se veseliti i radovati jer ovaj brat tvoj bijaše mrtav i oživje, izgubljen i nađe se" (r. 31). Otac je vratio izgubljenog sina, a sada ga može vratiti i njegovu bratu! Bez mlađeg sina, i stariji prestaje biti "brat". Najveća radost za oca je vidjeti da se njegova djeca prepoznaju braćom.

Djeca mogu odlučiti hoće li se pridružiti ili ne očevoj radosti. Moraju se preispitati o vlastitim željama i svojim pogledima na život. Kraj prispodobe ostaje nedorečen: ne znamo što je odlučio učiniti stariji sin. I to je poticaj za nas. Ovo Evanđelje nas uči da svi trebamo ući u kuću Oca i pridružiti se njegovoj radosti, njegovu slavlju milosrđa i bratstva. Braćo i sestre, otvorimo svoje srce, da budemo "milosrdni poput Oca"!

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana